

סגן-שר מילוא מצח נחושה

שיא החוצפה

יתכן שהמערכת הפוליטית בישראל הגיעה השבוע לנקודת-שפל חדשה. שלא היה לה תקדים. האיש שסימל אותה התאים מאוד לתפקיד זה: ח"כ רוני מילוא.

מק"קארתי זוטא. מילוא, שהסיבה העיקרית לעלייתו היתה שהוא אחי חתנו של מנחם בגין (כמעט, ממשפחה) הוא הנציג המובהק ביותר של הדור הצעיר של הפוליטיקאים. בעיקר מהימין, שעלה על הבימה הפוליטית בשנות ה-70, ושעשה בה שמות. הוא קנה לעצמו שם כמהדורת-כיס ישראלית של ג'ו מק"קארתי. שיטתו היתה להט" מיע. בחסות החסינות הפרלמנטרית. האשמות פרו- עות ומסמרות-שיער. ללא שום הוכחה או תימוכין. וכך לזכות במיסוס-רבתי. למשל: ההאשמה כי תנועת שלום עכשוו ממומנת על-ידי הסי-איי-אי האמריקאי.

כעסקן-הסטודנטים של חרות המצא מילוא את השיטה של בריונות מילולית ומעשית. תוך שילוב עם הסתה לאומנית קיצונית. בישראל החדשה. זה עובד.

אחרי שכבש לו עמדה ומעמד תודות לשיטה זו של סקנדלזים וולגארי. היתה דרך-עליונית סלולה. הוא שירת את האנשים הנכונים בצמרת. וכך קנה את חסדיהם. לבסוף קרה הדבר שלא-ייתאמן: איש כזה יכול היה לזכות בישראל בתואר של סגן-שר. ודווקא במישרד שהיה צריך לשמש כחלון-האווה של ישראל כלפי חוץ.

כמו חבריו. ידע מילוא לשלב היטב עסקנות פוליטית למען אידיאלים דגולים עם עסקים פרטיים למען רווחים ממשיים יותר. הוא הפך עורך-דין ועסקיו פרחו בצמוד להגשמה הלאומית. חיבוך ונישוק. השבוע עשה מילוא מעשה מחפיר. שספק אם יש לו אח ורע במדינה כלשהי המתימרת להיות מדינת-חוק.

במיתקן-המישטרה בפתח-תיקווה נחקר אבי צור. מי שהיה עוזר סגן-השר מיכאל דקל במישרד- החקלאות. הוא נחקר על חשדות של מירמה, הוצאת מיסמכים כוזבים וקבלת שוחד.

לפי החשד חיבר מיסמכים כוזבים מטעם מישרד-החקלאות. שעזרו לקבלנים פרטיים לגרוף הון תוך כדי הונאת הקוחות. שהיו מתנחלים יהודיים וטנצ'יאליים. פרקליטו טען כי עשה מה שעשה כדי לממן את תנועת-החרות. אך קיים חשד כי שולשל את הכסף, או חלק ממנו. לכיסו הפרטי. ואולי העביר חלק לעמיתיו-למיפלגה או למוסדות- המיפלגה. זוהי עבירת-שוחד.

באמצע החקירה הזאת הופיע רוני מילוא במיתקן-המישטרה. הגיע אל הנאשם. הצליח להתייף עימו מלים. התחבק והתנשק איתו. ויכול היה ללחוש לו באוזן ככל העולה על רוחו.

היתה זאת התערבות גסה במהלך החקירה. ברע הקריטי. מכיוון שמילוא הוא גם עורך-דין פרטי. וגם עסקן מיפלגתי. קיימת האפשרות שניצל הזדמנות זו כדי להעביר דברים לאוזנו של החשוד.

וספרים שונים, שהחזקו בכספת של השניים ברחוב הירקון בתל-אביב. המרישומים השונים עלה קשר ישיר בין קבלנים וספסרי-קרקעות המקורבים ללישכת סגן השר דקל. ולעיסקי מט"ח מגוונים: החלפות- מטבע בסירי-גורל מכובדים וגם הברחות, שהמקשר ביניהם הוא עיסקי-קרקעות בגדה המערבית.

הגילויים הסמויים של חקירת הבה נגילה סייעו להעשרת חומרי-החקירה שנערכו על שולחנה של שלוחת חוקרי היחידה לפשעים המורים במישטרת פתח-תיקווה. בשלב מסוים הסתם שהביאו לתפנית שהתחוללה השבוע. תחילתם של מעשי שוד-הקרקעות מבעלי חוקה ובעלי קושן פלסטונים בגדה, והונאת ציבור הישראלים התמימים אחרי בחירות-המהפך ב-77, כשלאריאל שרון הוצע לקבל תיק שולי, שיתקלח-לאות, וכפיצוי הובטח לו טיפול בלערי בהתנחלויות מעבר לקהיר-רוק.

שרון, כהרגלו, פעל כבולרוור. חברו משכבר הימים, אורי בראון, טיפל אר- שית בפעולות שונות ומשונות ברחבי הגדה המערבית. ייתכן שאילמלא נהג לא מכבר בתאונת דרכים קטלנית בדרום-הארץ, גם הוא היה מתבקש לתת כמה הסברים לצוות החוקרים על מעשים מאותה תקופה.

מינהל-מקרקעי-ישראל השתלב היטב בתוכניתו של שרון, לצד גור- מים מיישבים אחרים, ממלכתיים. כבר אז העביר בנק-ישראל, כשם הקרוי הי קיימת לישראל, ללא שום הוראה ממשלתית. סודית או גלויה, מט"ח ליימים שחיצו מיסמכים על רכישת קרקעות בגדה. לאיש אין תשובה לאן בריק הלך אותו כסף — דולארים ירוקים מקופת-המדינה.

אבל המהפך האמיתי חל אחרי בחירות '81, כשרקל מונה לסגן-שר- החקלאות לענייני התיישבות.

רקל הוא עסקן חרות ותיק, שי התבשל היטב במנגנוני הכספים והתי- ככים של חרות. הוא הגיע לכנסת בבחירות '77. הוא בן המושב הרוויי- זיוניסטי נורדיה, ועסקן ותיק באירגון הקניות של מושבי חרות. הוא בן 65. על-פי הביוגרפיה הרשמית שלו הוא יליד פינסק ברוסיה. שירת בצבאות רוסיה ופולין, ונבחל כמילואים. הוא בעל השכלה אקדמית באוניברסיטת תל-אביב. הוא נשוי ואב לשלושה. אחת מילדיו, בתישבע הרמוני, היא עסקן נית חרות פעילה. יש לו אח, קבלן, ראובן דייקסל.

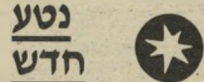
רקל הג'ינג'י הוא איש מחנהו של יצחק שמיר, כעבר היה ראש אגף האירגון של חרות, ועליו ארשו שהוא הכוח והמוח האירגוני שמאחורי מחנה שמיר.

כשנכנס רקל למישרדו, בקומה השניה במישרד-החקלאות שבקריה בתל-אביב, צורפו אליו שני עוזרים:

הפועלים. שהקים כביכול חברות פיקטיביות בחו"ל.

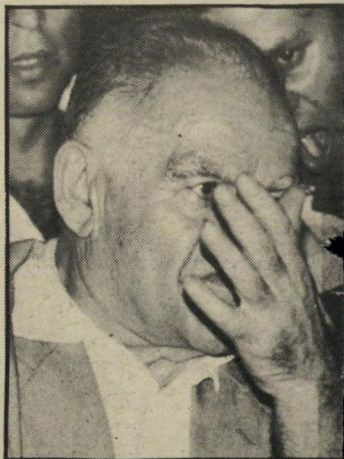
מדיברי אנשי-הליכוד ניתן היה להבין שהם מבקשים קיוו.

אבל אין כל קשר בין הונאת- הקרקעות למירמות נוסח מפא"י. אלה ואלה חייבים להיחקר עד תום, ואין מקום לקיוונים הדריים.

תכן שחקירת גזל-הקרקעות. המתנהלת בעצלתיים מזה שנתיים. לא היתה מסתיימת לעולם אילמלא צירוף מיקרים נדיר.

לפני 13 חודש נעצרו בתל-אביב שני בעלי סוכנות הנסיעות הבה נגילה. באחרונה הם הורשעו בהברחת מט"ח לחו"ל, ובעוד שורת עבירות. בעיקבות מעצרו ערכו בזמנו חוקרי מיפלג-המירמה של מישטרת תל-אביב פשיטה כוללת על ניירת המישרד

שר שמיר המוח האירגוני

חשוד ג'ינג'י כתב-אישום

בכל מיקרה. עצם הופעתו במקום זה בשעה זו. באה להגיד לחשוד: המיפלגה והשילטון מאחורך — וזאת בשעה שחוקרי-המישטרה בודאי ביקשו לשכנע את החשוד למסור עדות נגד גורמים פוליטיים-מיפלגתיים. שאליהם העביר (כפי שטען) כספים.

חוצפה + עזות-מצח. היה זה אופייני למצב הטור המיפלגתי שבו שרויה המדינה. שקצוני- המישטרה שנכחו במקום לא העזו לסלק את מילוא בו במקום. ולמנוע ממנו בכוח גישה לחשוד. ח"כ המבצע עבירה אינו חסין בשעת-מעשה. הקצינים עמדו פעורי-פה וחסרי-אונים מול חוצפתו התהר- מית של סגן-השר. מנהיג-המיפלגה.

עזות-המצח של מילוא חלקי-הפנים וחלקי-הלשון לא הסתפקה בחוצפה של עצם המעשה. למחרת- היום הסביר אותו במצח נחושה: הוא התכוון להגיש תלונה נגד איש-העסקים דויד בלאס. הקשור בעסקיו בתנועה הקיבוצית.

היתה זאת טענת-אליבי מנוחכת לגמרי. כשהיא באה מפי עורך-דין. כי:

● מיתקן-המישטרה בפתח-תיקווה לא עסק מעולם בפרשת בלאס. אך עסק בחקירת פרשת- הקרקעות.

● מילוא ידע היטב שתלונה מסוג זה יש להגיש במחלקה לחקירות-הונאה בירושלים.

● מילוא לא הגיש כלל שום תלונה. ולא היה לו שום חומר ממשי לביסוס תלונה כלשהי.

היתה זאת התערבות גסה. גלויה וחוצפה בחקירה. שהיתה עשויה להוביל לכיוון שמילוא לא היה מעוניין בה.

במדינה מתוקנת היה מילוא מסולק. אחרי מעשה כזה. מכל עמדה פוליטית. הוא היה נאלץ להתפטר למחרת היום. ולא — היה מודח על-ידי מיפלגתו שלו. ממצח של דעת-הקהל.

בישראל 1985 עצם הרעיון הזה מנוחך. הריקבון אכל במערכת-הפוליטית בכל פה. השחיתות המיפלגתית והשחיתות האישית צמודות יחד בצורה שאי-אפשר עוד להפריד ביניהן. ורוני מילוא, אלוף החוצפה, הוא סמל לפוליטיקאי ישראלי מצליח.

שלתיות בשטה. הוא רצה עוד ועוד. הרעיון שהגה היה מתן אפשרות לזימים פרטיים לרכוש קרקע ולמכור מינכים גמורים או קרקע בשיטת "בנה ביתך". פעילותו המוגברת של דקל היתה לצנינים בלישכת השר שלו. שימחה ארליך ועוזרו, עמיקם שפירא, חשו שכובד-המישקל של המישרד עובר ללישכה הצנועה של דקל. רוגז היה גם במישרד הבינוי והשיכון, שבראשו עומד השר דויד לוי, שהוא יריב של מחנה שמיר. לוי ראה כיצד הבכורה של פעילות ההתנחלות בגדה נודדת מלישכתו אל דקל.

ארליך ולוי היו הראשונים שניסו להצר את צעדיה של תעשיית ההת-נחלות של סגן השר המקריה.

מסריח בלישכה

קל ואנשיו, וגם יזמים. ספסרים ומתוככים, חרשו את הגדה לאורכה ולרוחבה, כדי לאתר קרקע מתאימה לבניה. משאותר מקום אפשרי הם חיפשו את הבעלים האמיתיים או המדומים. אלה שוכנעו, לרוב בכוח (המשך בעמוד 44)

האחר מיקצועי, לענייני התנחלות — צור, והאחר קלוד מלכה, עסקן סטודנטים מחרות, כיועץ לעניינים פנים-מיפלגתיים. צור הוא נטע חדש בתנועה. הוא הצטרף אליה אחרי בחירות '77, כמקורב לקבוצת שלומציון של שרון. לא ברור מאין הוא בא ומה בריק עשה לפני כן. הוא עסק בעבודות שונות, מזדמנות, ואף עבד במפעל הסדרות, עד שקיבל את ג'וב-חיוו אצל דקל.

צור, גבה קומה, נאה מראה ושופע- חן, הוא נשוי פלוס שני ילדים ומתגורר בחולון. כיום הוא דובר רשות-שדות- התעופה. מלכה הוא מנאמי מחנה שמיר, יריד אישי של רוני מילוא ועסקן מ" שופשף. בסוף שנות ה-70 שימש כיו"ד אגודת הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב. הוא בן קריית-גת במקורו, ומת- גורר בתל-אביב מאז החל את לימודיו באוניברסיטה. עתה הוא גם נשוי טרי. כיום הוא עוזרו של שרה-החבורה חיים קורפו.

ייתכן שתפקידו של דקל היה נשאר שולי. אילמלא תאוותו הסרת-המע- צורים להתנחלות תחת כל עץ רענן בגדה המערבית. רקל לא הסתפק ביוזמות הממי

לכרות?